

2. velikonočna nedelja – leto C

Jezus se prikaže učencem

Pod noč tistega dne, prvega v tednu, ko so bila tam, kjer so se učenci zadrževali, vrata iz strahu pred Judi zaklenjena, je prišel Jezus, stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!« In ko je to rekel, jim je pokazal roke in stran. Učenci so se razveselili, ko so videli Gospoda. Tedaj jim je Jezus spet rekel: »Mir vam bodi! Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošiljam.« In ko je to izrekel, je dihnil vanje in jim dejal: »Prejmite Svetega Duha! Katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani.«

Tomaža, enega izmed dvanajsterih, ki se je imenoval Dvojček, pa ni bilo med njimi, ko je prišel Jezus. Drugi učenci so mu torej pripovedovali: »Gospoda smo videli.« On pa jim je rekel: »Če ne vidim na njegovih rokah rane od žebeljev in ne vtaknem prsta v rane od žebeljev in ne položim roke v njegovo stran, nikakor ne bom veroval.« Čez osem dni so bili njegovi učenci spet notri in Tomaž z njimi. Jezus je prišel pri zaprtih vratih, stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!« Potem je rekel Tomažu: »Položi svoj prst sem in poglej moje roke! Daj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren.« Tomaž mu je odgovoril in rekel: »Moj Gospod in moj Bog!« Jezus mu je rekel: »Ker si me videl, veruješ? Blagor tistim, ki niso videli, pa so začeli verovati!«

Jezus je v pričo svojih učencev storil še veliko drugih znamenj, ki niso zapisana v tej knjigi; ta pa so zapisana, da bi vi verovali, da je Jezus Mesija, Božji Sin, in da bi s tem, da verujete, imeli življenje v njegovem imenu. Jn 20,19-31

Za zaklenjenimi vrati?

Teden po veliki noči je za nami. Ne vem, s čim ste se srečevali vi, sam sem se srečeval z občutkom, da bo, po zame res lepem, doživetem praznovanju, na enkrat vse po starem. Ne vem, kako vi, ampak prvo znamenje, da mi veselje velike noči uhaja med prsti kakor pesek, se je pokazalo na velikonočni ponedeljek. Na obisku je bilo vse po starem, kot da ne bi bilo velike noči, kot da nihče ni ničesar doživel. Če se povežem z velikonočnim praznovanjem, bi lahko rekel, da smo bili vsi kot učenca na poti v Emavs, le da Jezusa nismo srečali in smo bolj ali manj tarnali, kaj vse se dogaja okrog nas. Ko se oddaljujemo od velike noči, pa mi najbolj odzvanjajo besede današnjega evangelija, ko poslušamo o učencih, ki so za zaklenjenimi vrati v strahu pred 'ne vem čem'. Nihče jim ni grozil, svet je šel svojo pot, oni pa so trepetali za zaprtimi vrati. Vse skupaj se zdi že malo ironično. Ampak zanje je ta drža še razumljiva, za nas, ki smo vstajenje že doživeli, pa je to nevzdržno. Potem, ko je Jezus stopil med učence in jih pomiril, jim je rekel: »Kakor je Oče mene poslal, tako tudi jaz pošiljam vas!« Učenci so šli in delali znamenja, pričevali in oznanjali. In kje bomo po tej čudoviti veliki noči mi?

Z zaklenjenimi vrati v strahu pred seboj in pred drugimi? Na poti v Emavs, kjer bomo tarnali, kaj vse smo upali in se nič ni zgodilo? Kot množica, ki se je oddahnila, da Jezusa, ki bi jih vznemirjal ni več, leži v grobu in trohni? Ali bomo vseeno srečali Gospoda v vedno novem upanju, na poteh sveta, v novem življenju?

Kaj naj storimo? Pomislil sem na nekaj praktičnih sklepov:

Najprej moramo ohraniti tisto, kar nam je pomagalo, da je bilo praznovanje lepo. Sam sem se najprej ustavil pri postu. Ta je prvi prispeval k temu, da sem lahko pričakoval Gospodovo vstajenje, se povezoval z njegovim trpljenjem in z njim vstal. Odpoved je torej nujna za moje nadaljevanje Velike noči. Dragi bratje in sestre, tako malo se odpovedujemo, da tisto, kar smo letos naredili v postu, nedvomno lahko nadaljujemo. Potem bomo ostali bolj čuječi. **Torej vas vabim, da se še naprej skupaj krepimo v postu**, da po veliki noči popolnoma ne zaspimo.

Drugo, kar dela moje življenje bolj deležno vstajenja je najbrž poglobljanje v skrivnost trpljenja, svojega in božjega. Letos me je nagovorila misel, da je Bog moral umreti zame, da bi se po njegovi odkupitvi lahko rešil te grozne povprečnosti. Misel na Gospodovo trpljenje, mora ostati živa, sicer ne vem, kaj naj sporočam kot vstajenski kristjan. Današnja nedelja to še posebej poudarja: Gospod je

usmiljen, iz usmiljenja je šel na križ. Tega ne smem pozabiti. **Torej bo nujno, da se vsaj ob petkih, ko vztrajamo v zdržkih od mesa, spominjamo njegovega groznega trpljenja in čudovite ljubezni.** Da bi tako tudi naše trpljenje ne bilo neko temno obupovanje, ampak sodelovanje v odrešenju in osebno dviganje k veliki noči.

Ko se počutimo nemočne, ko se vse zdi brezupno, je velika noč jamstvo, da je z Bogom vse mogoče. **Vsaka nedelja je velika noč v malem, naj bo dan, ko čisto za res pomislimo na neverjetno upanje, ki nam ga daje vstajenje!** Misel velike noči nas mora dvigati iz vsakdana. Naj nas vsaka nedelja spominja na veliko noč, ki govori:

- da je zločinska smrt pomenila nov začetek,
  - da je lahko najbolj obrobni človek (nekdanja prostitutka, žena, ki ni imela nobene pomembne besede), prva priča nove dobe,
  - da so ribiči lahko temelj največji svetovni organizaciji – Cerkvi,
- Teh dejstev velike noči ne smemo pozabiti, dragi bratje in sestre!

Poleg že omenjenega posta, spominjanja velikega petka in velike noči vas vabim še k spominu na velikonočni ponedeljek. **Ko vsak ponedeljek začnemo nov teden in pogosto tarnamo nad težavami, se spomnimo učencev na poti v Emavs.** Jezus ju v luči božje besede in evharistične večerje prebuja v vstajenjska kristjana. V tej luči začnimo vsak ponedeljek in to luč ohranjamo skozi teden!

Torej preprosto povabilo, da bi skozi leto (p)ostali vstajenjski kristjani:

Ne prepustimo se malodušju. Ohranjajmo tisto napetost, ki je ustvarjala praznike, vztrajajmo v tako potrebnih odpovedih – živimo v neprestanem postu.

Vsak petek se spominjajmo Gospodovega trpljenja in se mu zanj zahvaljujmo. Tako bo tudi naše trpljenje bolj smiselno.

Vsako nedelji v sebi poživimo skrivnostno upanje velike noči, v kateri postane zaradi božjega delovanja vse nemogoče na enkrat mogoče in resnično.

Začenjajmo delavni teden v povezanosti z Gospodom v premišljevanju božje besede in v evharistiji, da bomo lahko živi učenci, ki srečujejo Jezusa na poteh Emavs in ga sporočajo svetu!